

¶ Dyt. Abdül Samed Koçyiğit ¶

Sakinli

KASABASINDA
TUHAF
ZAMANLAR

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
Yayın No: 1578

Sakinli
KASABASINDA
TUHAF
ZAMANLAR

Yazar: Dyt. Abdül Samed Koçyiğit

Yayın Koordinatörü: Murat Aydemir

Editör: Fuzuli Erdem

Resimleyen: Gülsüm Kolcu

Kapak ve İç Tasarımı: Batuhan Yağız Gökmen

1. Baskı, Ocak 2026, Ankara, 2.000 adet

ISBN: 978-625-428-816-6

Sertifika No: 48058

© Bütün yayın hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.
Bu eser Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık Ticaret
İşletmesi Yönetim Kurulu'nun 18.11.2025 tarih ve 200
sayılı kararıyla uygun görülmüştür.

TDV
YAYIN MATBAACILIK TİC. İŞLETMESİ
BASIMEVİ | PRINTING HOUSE

Ostim OSB Mah., 1256. Cad., No: 11
Yenimahalle/ANKARA
0312 354 91 31 (pbx)
0312 354 91 32
bilgi@tdv.com.tr

İçindekiler

03	Kasabada Neler Oluyor?
13	Birlikten Kuvvet Doğar
18	Ekip Toplanıyor
23	Biskümix İnceleniyor
27	Savaş Başlıyor
29	Heyecanlı Bekleyiş
31	Boykot
37	Cevizli Köyü
42	Kabaklı Köyü
44	İşler Karışıyor
46	Video Yayılıyor
49	Kimdir?

**“O, beni yaratan ve bana doğru yolu
gösterendir.**

Beni yediren ve içirendir.

Hastalandığım zaman bana şifa verendir.”

Şuarâ Suresi/ 78-80

Kasabada Neler Oluyor?

Selam dostlarım, ben Ömer Yakayıktaran ve burası da Sakinli kasabası. Size bir sır vereyim mi? Kasabamızın ismini az daha değıştirmemiz gerekecekti. Ta ki ben her şeyi düzeltene kadar. Sizlere bütün dünyayı nasıl kurtardığımdan bahsetmeliyim. Tamam, tamam abartmayalım. Kahramanlar mütevazı olmalıdır değil mi?

Tüm insanlığı olmasa da Sakinli'yi büyük bir tehlikeden kurtardığımı söyleyebilirim. Elbette bunu dostlarımın yardımıyla başardım. Başlattığım mücadelenin büyük şehirlere yayıldığını öğrendiğime göre sizlere olup biten her şeyi anlatabilirim. Hadi biraz geriye doğru gidelim!

Her şey sinir bozucu alarm sesleriyle uyandığım o sabah başlamıştı. Ayaklarımı sürüye sürüye mutfağa indiğimde, ev halkının çoktan orada olduğunu gördüm. Annem sürekli esniyordu. Babamın ise gözlerinin beyazı kırmızıya çalıyordu. "Gece uyumamış gibi bir hâliniz var." dedim. "Evet pek fazla uyuyamadık." dedi babam.

Mutfak masasında bir gariplik vardı. Benim tabağımda yumurta, peynir ve zeytin varken bizimkilerin önünde sadece geçen hafta çıkan meyve aromalı Biskümixlerden duruyordu.

Ne? Yumurtasız bir kahvaltı mı? Zeytini, peyniri ve balı biri mi kaçırdı? Bu işte bir terslik olduğunu o dakikadan itibaren anlamıştım aslında. Neyse, annem günümüz çok kıymetli, harika, mükemmel

ebeveynlerinden biridir. Okula hayatta sağlıklı bir şeyler yemeden göndermez.

Zihnimde sorular birikmeye başlayınca "Anne size yumurta, zeytin ve peynir kalmadı mı?" diye sordum. Esneyerek cevap verdi:

"Oğlum bundan sonra biz kahvaltıda yalnızca Biskümix yiyeceğiz. Bir paketi bir öğün yerine geçiyormuş ve içinde almamız gereken bütün vitamin ve mineraller bulunuyormuş. Hem fiyatı da gayet uygun. Senin alerjin olduğu için bu fırsatı kaçırdın."

Alerjili bir çocuksanız hayat gerçekten çok zor. Annem, her zaman olduğu gibi komiklik yapınca çantamı sırtıma takıp okula doğru yola koyuldum.

Yol boyunca garip olaylara rastladım. Komşumuz Mehmet amca, Ayşe teyze ile tartışıyordu. Ayşe teyzeye bağırıp kedisini bahçesinden almasını söylüyordu. **Olur şey değil!** Mehmet amca kedileri severdi!

O sırada trafik lambalarının önünde bekleyen arabalar sürekli kornaya basıyor, birbirlerine olmadık laflar ediyorlardı. Banka önünde kuyruk oluşturan insanlar birbirini iterek öne geçmeye çalışıyorlar, hakaretler havada uçuşuyordu. Sağa sola bağırıp çağırıyorlardı.

Onlara bu yaptıklarının yanlış olduğunu söylemek isterdim ama okula geç kalmıştım. Hızla yürümeye devam ettim. Ders zili çalıp da ilk ders başladığında her zamanki gibi Sevim'in yanına oturdum. Sevim birden "Git buradan, başka sıraya geç!" dedi. Ne olduğunu anlayamadan kalktım ve başka bir arkadaşımın yanına oturmak istedim ama kimin yanına geçmek istesem bana kızgın bakışlar atıyordu. Şaşırmıştım. Ne yapalım bugün de sınıfın sağında en arkadaki boş sıraya oturmak varmış.

Hasan Öğretmen sınıfa bitkin adımlarla girdi. Hatta adım atmak bile denmez buna. Bir sağa bir sola yalpalayarak masasına oturdu. Pencereden dışarıya bakarak, "Çıkarın ders kitaplarınızı, on beşinci sayfayı okuyun." dedi. Herkes kitapları karıştırıp okumaya başladı.

Ben **şok** oldum tabii. Olacak şey değildi bu. Öğretmenimiz sınıfa **günaydın** demeden girmezdi. Üstelik bizimle hiç muhabbet etmeden hemen derse geçmişti. Sınıftan çıt bile çıkmıyordu.

Ben de önümdeki kitabı okumaya başladım. Şu meşhur ağustos böceği ile karıncanın hikâyesi. Melisa parmak kaldırıp "Öğretmenim biz de karınca gibi çalışkan olmalıyız." dedi. Çalışkan olmak güzel tabii ama ağustos böceği de sanatla uğraşmıyor mu?